

SOPHIE **KINSELLA**

SCHRIJFT ALS

MADELEINE WICKHAM

DE
VRAAGPRIJS

the house of books

Oorspronkelijke titel

A Desirable Residence

Uitgave

A Black Swan Book

Black Swan Books are published by Transworld Publishers, Londen

Copyright © 1996 by Madeleine Wickham

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2012 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Mariëtte van Gelder

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3529 3

D/2012/8899/77

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Ik heb de afgelopen tien jaar veel romans geschreven, en waarschijnlijk ben ik het bekendst geworden met mijn humoristische boeken onder de naam Sophie Kinsella, maar ver voordat ik de Shopaholic-serie bedacht, schreef ik al zeven boeken onder de naam Madeleine Wickham (mijn echte naam).

Mensen vragen me vaak waarom ik onder twee namen schrijf; dat doe ik omdat de boeken die ik als Sophie Kinsella schrijf, heel anders van stijl zijn.

Ik schrijf al een aantal jaar niet meer als Madeleine Wickham, maar ik ben nog altijd zeer op die romans gesteld en hoop dat u van deze zult smullen!

*Madeleine Wickham
alias Sophie Kinsella*

I

Het had niet veel zin om kwaad te worden, hield Liz zichzelf voor. Hij kon er ook niets aan doen, die arme man. De makelaar was uitgepraat en keek haar nu bezorgd aan, wachtend op haar reactie. Om tijd te winnen keek ze door het raam van het kantoor. De regendruppels op het glas vingen de stralende zon van een grillige septemberdag. Buiten was een ommuurd tuintje met een witte smeedijzeren bank en bloembakken. Je moest er leuk kunnen zitten in de zomer, dacht ze, even vergetend dat het officieel nog zomer was. In gedachten liep ze altijd minstens een kwartaal op de zaken vooruit.

‘Mevrouw Chambers?’

‘O, ja, sorry,’ zei Liz, en ze keek de makelaar weer aan. ‘Wat zei u?’ Ze glimlachte naar hem. Hij glimlachte niet terug.

‘Toen het pand op de markt kwam,’ zei hij, ‘heb ik uw man al gewaarschuwd dat dit zou kunnen gebeuren. Ik heb u aangeraden uw vraagprijs te laten zakken.’

‘Ja, dat klopt,’ beaamde Liz. Ze vroeg zich af waarom hij het nodig vond om haar eraan te herinneren. Voelde hij zich aangevallen? Had hij de behoefte zich te rechtvaardigen, uit te leggen waarom hun huis al tien maanden via zijn kantoor werd

aangeboden en nog steeds niet was verkocht? Ze zocht zijn jonge, fris geschoren gezicht af op tekenen van ‘heb ik het niet gezegd?’ en ‘had u maar moeten luisteren’, maar hij keek ernstig. Verontrust. Waarschijnlijk was hij er het type niet naar om verwijten te maken. Hij wees haar gewoon op de feiten.

‘En nu,’ vervolgde hij, ‘moet u een besluit nemen. Zoals ik het zie, hebt u twee realistische opties.’ En een paar onrealistische? wilde Liz vragen, maar ze keek hem intelligent aan en leunde iets naar voren op haar stoel om te laten merken dat ze geïnteresseerd luisterde. Ze begon het benauwd te krijgen; de zon scheen fel door de ruitjes op haar wangen. Zoals gewoonlijk had ze het weer die ochtend vroeg volslagen verkeerd ingeschat en zich gekleed op een frisse herfstdag. Misschien moest ze haar slobbertrui uittrekken, maar dan moest ze haar bril afzetten en de band uit haar haar halen, en dan zou er een gekreukte denim blouse zichtbaar worden die vol koffievlekken zou kunnen zitten. Ze moest er niet aan denken. Zeker niet waar die gelikte makelaar bij zat. Ze wierp een steelse blik op hem. Hij leek het niet warm te hebben; zijn gezicht was bruin, maar absoluut niet rood en zijn manchetten zagen er stug en koel uit. Waarschijnlijk door zijn vriendin gesteven, dacht ze. Of door zijn moeder, misschien, in aanmerking genomen hoe jong hij eruitzag. Ze vond het een komisch idee.

‘Twee opties,’ herhaalde ze meegaander dan ze had bedoeld.

Ze zag even iets van opluchting op zijn gezicht. Zou hij een scène hebben verwacht? Voordat Liz meer kon zeggen, was de makelaar weer zijn soepele, volwassen, zakelijke zelf.

‘De eerste optie,’ zei hij, ‘is uw huis opnieuw te koop zetten, maar tegen een aanzienlijk lagere vraagprijs.’ Natuurlijk, dacht Liz. Dat had iedere idioot me kunnen vertellen.

‘Hoeveel lager?’ vroeg ze beleefd. ‘Realistisch gesproken,’ voegde ze eraan toe, om het af te maken, en ze bedwong de plotselinge, ongepaste neiging in giechelen uit te barsten. Het gesprek had iets onwezenlijks. Voor ze het wist zou ze iets zeg-

gen als: ‘Laten we open kaart spelen,’ of: ‘Kunt u dat nog even resumeren?’ Beheers je, vermaande ze zichzelf streng. Dit is een ernstige zaak.

‘Vijftigduizend pond. Minimaal.’

Liz keek geschrokken op. De giechel die in haar was opgeborreld, zakte weer weg; ze schaamde zich. Geen wonder dat het aantrekkelijke gezicht van die jongen zo zorgelijk stond. Hij maakte zich ongeruster om haar situatie dan zijzelf. En de situatie was zorgwekkend, dat moest ze hem nageven.

‘We zijn al twintigduizend gezakt,’ zei ze, en ze merkte tot haar afgrijzen dat haar stem beverig klonk. ‘En dan zitten we al onder de hypotheeksom.’

‘Ik weet het,’ zei de makelaar. Hij keek naar de papieren op zijn bureau. ‘Ik vrees dat de prijzen aanzienlijk zijn gedaald sinds u het huis hebt gekocht.’

‘Niet zoveel. Dat kan niet.’ De verlate ongerustheid maakte haar strijdlustig. Ze had de krantenkoppen natuurlijk wel gezien, maar ze had haar blik er altijd overheen laten glijden in de veronderstelling dat ze geen betrekking op haar hadden. Ze had de gesprekken van vrienden, soms openlijk angstig, soms zelfvoldaan triomfantelijk, niet willen volgen. De huizenmarkt zus, de huizenmarkt zo. Hou toch op. Wat een stom woord, trouwens. *De huizenmarkt...* Het deed haar denken aan rijen marktkramen met kleine huisjes, allemaal met een prijskaartje om de schoorsteen gebonden.

‘Daar kunnen we het niet voor verkopen,’ voegde ze eraan toe. Ze voelde dat haar wangen nog harder gingen gloeien. ‘Dat kan gewoon niet. Dan hebben we niet genoeg om de hypotheek af te lossen, en we hebben de hypotheek op de school alleen gekregen omdat de bank dacht dat het huis snel verkocht zou zijn. Er waren toen ook belangstellenden; ze hadden zelfs een bod gedaan.’ Ze zweeg, overmand door vernedering. Hoeveel ouder dan die jonge makelaar was ze? En toch vertelde ze hem over haar geldzorgen, hoopte ze dat hij een oplossing zou weten.

Die indruk maakte hij echter niet. Hij bladerde nerveus in de papieren op zijn bureau en meed haar blik. ‘Ik ben ervan overtuigd dat als u de vraagprijs laat zakken met het bedrag dat ik net heb voorgesteld, we het huis binnen een redelijke termijn kunnen verkopen,’ zei hij. Hij klonk alsof hij het van een spiekbriefje voorlas.

‘Ja, maar we moeten meer geld hebben!’ riep Liz uit. ‘We moeten een hypotheek aflossen. En nu hebben we ook nog een onderneming die we draaiend moeten houden. En wat bedoelt u eigenlijk met “een redelijke termijn”?’ Ze besepte te laat dat ze een fout had begaan. Het hoofd van de makelaar schoot omhoog. Zijn gezicht stond onmiskenbaar opgelucht, nu hij een vraag had gekregen die hij kon beantwoorden.

‘Tja, die dingen kosten altijd tijd,’ begon hij. ‘We zetten het huis opnieuw in de markt, met de nadruk op de gereduceerde prijs, en we richten ons op een heel ander publiek.’

Hij weidde voldaan uit over de voordelen van plaatselijke advertenties en kleurenfoto’s, maar Liz kon haar gedachten er niet bij houden. Ze voelde zich opeens leeg, bezorgd en angstig. Ze had de verkoop van het huis niet serieus genoeg genomen, besepte ze nu. Toen de eerste kopers zich hadden teruggetrokken, was ze bijna blij geweest. Het idee van vreemden in hun huis, die hun badkamer en hun keuken gebruikten, die zonnebaadden in hun tuin, was bijna ondraaglijk geweest, ook al was zij de drijvende kracht geweest achter de verhuizing.

Dat begreep Jonathan natuurlijk niet. Op een avond, een paar maanden terug, was ze in tranen uitgebarsten bij het idee dat ze het huis voorgoed kwijt zou zijn, en hij had haar verbluft aangekeken.

‘Maar jij was degene die dit allemaal wilde,’ had hij gezegd, of bijna geschreeuwd. ‘Het was j^oúw idee om die school te kopen.’

‘Weet ik wel,’ had ze gejammerd terwijl de hete tranen over haar wangen liepen, ‘maar toch wil ik hier niet weg.’ Hij had

haar een paar seconden verbijsterd aangestaard. Toen was zijn gezichtsuitdrukking veranderd.

‘Goed, schat, dan doen we het niet,’ had hij plotseling gedeceideerd gezegd. Hij had haar kin opgetild en in haar betraande ogen gekeken met een gebaar dat zó uit een vooroorlogse film leek te komen. ‘We blijven hier. We blijven hier, waar we gelukkig zijn. Ik zal morgen de notaris bellen.’

‘O, Jonathan, doe toch niet zo stom!’ Liz had ongeduldig haar kin uit zijn greep bevrijd, haar neus afgeveegd en vertwijfeld haar hand door haar haar gehaald. Een tweede tranenvloed, zwak en helend, had zich een weg naar haar wangen geperst. ‘Je begrijpt ook nooit iets. Natuurlijk blijven we hier niet.’

Ze had een diepe, beverige zucht geslaakt en was opgestaan om het raam dicht te doen. Toen ze weer in bed stapte, had Jonathan zich van haar afgekeerd, niet uit boosheid, wist ze zeker, maar uit totale verwarring. En ze had beseft dat ze hem eigenlijk tekortdeed. Jonathan was van nature voorzichtig; niet ambitieus van aard. Het had haar veel enthousiasme gekost om hem over te halen deze onderneming aan te gaan. En nu verontrustte ze hem met haar gehuil, maakte ze hem onnodig bezorgd.

‘Sorry,’ had ze gezegd. Ze had zijn smalle hand gepakt en gezien hoe zijn schouders ontspanden. ‘Ik ben gewoon moe.’

Ze was van het ene uiterste in het andere gevallen; na die avond had ze zich een vrolijke, positieve houding aangewend die het hele gezin had meegesleept, door de papierwinkel, verhuiswagens en rommel van de verhuizing naar het sjofele appartementje waar ze nu in moesten wonen; van hun veilige bestaantje naar een hachelijke onzekerheid. Terwijl Jonathan nerveus door de kleine, stoffige kamers van hun nieuwe onderkomen ijsbeerde op zoek naar stopcontacten en Alice somber rondslofte in een waas van niet nader gespecificeerde tienermelancholie, was zij degene geweest die glimlachte, verhuis-

dozen openmaakte en nummers van de The Beatles zong, waarbij ze onbekommerd teksten en melodieën door elkaar haalde. Zij was de sterke geweest; een toonbeeld van vertrouwen. Dat vertrouwen leek haar behendig ontglipt te zijn, alsof het een te machtige tegenstander had herkend in deze doorzeurende boodschapper met zijn frisse gezicht.

‘Een goed interieur is essentieel,’ zei hij net toen Liz weer oplette. ‘De concurrentie is groot; mensen met bubbelbaden, serres...’ Hij keek haar verwachtingsvol aan. ‘U wilt zeker niet overwegen een douchezuil te laten installeren? Het zou kopers kunnen aantrekken.’

‘In plaats van de prijs te laten zakken?’ zei Liz enigszins opgelucht. ‘Tja, waarom niet?’

‘Naast een prijsverlaging, bedoelde ik,’ zei de makelaar op een toon alsof hij het bijna grappig vond. Het was die toon die opeens tegen het zere been was.

‘U wilt dat we de prijs laten zakken én een nieuwe douche laten installeren?’ Ze hoorde haar schelle stem en voelde dat haar gezicht de verontwaardigde uitdrukking kreeg die ze meestal bewaarde voor haar minst oplettende leerlingen. ‘Beseft u wel,’ vervolgde ze langzaam en duidelijk, alsof ze voor een klas narrige eindexamenleerlingen stond, ‘dat we ons huis verkopen omdat we het geld nodig hebben? Dat we niet hebben besloten in een hokkerig appartementje te kruipen omdat we dat willen, maar omdat we wel móéten?’ Ze voelde dat ze op dreef begon te komen. ‘En nu vertelt u me dat omdat ú ons huis niet kunt verkopen, wij een nieuwe douche moeten laten installeren, wat ik-weet-niet-hoeveel geld gaat kosten, en dat we de vraagprijs ook nog eens – hoeveel was het? vijftigduizend pond? – moeten laten zakken? Vijftigduizend pond! Hebt u enig idee hoe hoog de hypotheek op dat huis is?’

‘Tja, uw situatie is niet ongewoon,’ zei de jonge makelaar snel. ‘De meerderheid van onze cliënten is in een negatieve vermogenssituatie beland.’

‘Nou, sorry, maar ik geef geen moer om uw andere cliënten! Waarom zou ik me daar druk om moeten maken?’ Liz hoorde haar eigen stem steeds harder worden en besloot Jonathan niet te vertellen dat ze de makelaar had uitgeoeterd. Hij zou alleen maar boos worden en zich zorgen maken. Misschien zou hij zelfs opbellen om excuses aan te bieden, godbetert. De op-laaierende verontwaardiging om de kruiperigheid van haar man hitste Liz nog verder op. ‘We hebben ons huis bijna een jaar geleden te koop gezet,’ schreeuwde ze. ‘Beseft u dat wel? Als u het toen had verkocht, zoals u had moeten doen, hadden we het nu niet over een nieuwe douche hoeven hebben. Dan hadden we de prijs niet met zo’n bespottelijk bedrag hoeven te verlagen. Dan hadden we de hypotheek afgelost en was er geen vuilte aan de lucht geweest.’

‘Mevrouw Chambers, de huizenmarkt...’

‘De pot op met de huizenmarkt!’

‘Bravo!’ mengde een volle, soepele, dure stem zich in het gesprek. De makelaar schrok, plakte een glimlach op zijn gezicht en draaide zijn stoel. Liz, die nog niet was uitgepraat, hapte naar adem en keek om. In de deuropening van het kantoor stond een man in een tweedjasje. Hij had donkerbruine ogen, kraaienpootjes en een geamuseerde glimlach op zijn gezicht. Terwijl Liz naar hem keek, stapte hij de kamer in en leunde toen achteloos tegen de deurpost. Hij leek zich op zijn gemak te voelen, stads en zelfbewust, in tegenstelling tot de jonge makelaar, die nerveus de papieren op zijn bureau herschikte. De man in het tweedjasje besteedde geen aandacht aan hem.

‘Gaat u toch door,’ zei hij met een plagerige glimlach tegen Liz. ‘Ik wilde u niet onderbreken. U zei iets over... de huizenmarkt?’

Jonathan Chambers zat bij het raam in het sombere kantoortje van Huiswerkinstituut Silchester de boekhouding van het voorgaande jaar door te nemen. Mevrouw Hapland, de vorige eige-

naar van de school, had de boekhouding dertig jaar zelf gedaan op een manier die met de jaren steeds eigenzinniger was geworden. In de maanden na haar overlijden tot de verkoop van de school had een neef de administratie met de Franse slag bijgehouden, en nu was de boekhouding een grotere warboel dan ooit.

Jonathan fronste zijn voorhoofd, sloeg een bladzij om en trok onwillekeurig zijn neus op bij het zien van de kolommen cijfers. Het was een saai, vervelend karwei, waar hij regelmatig en systematisch aan werkte sinds ze de school die zomer eindelijk hadden overgenomen. Hij keek naar de omschrijvingen boven de kolommen en probeerde zich niet te laten afleiden door het straaltje zon dat verleidelijk op het papier voor hem danste. Het was een perfecte middag voor een wandeling of fietstocht – en de verleiding om het op te geven en een luchtje te gaan scheppen was groot – maar hij had Liz beloofd dat hij de boel die dag zou uitzoeken en het zou niet eerlijk zijn om haar teleur te stellen. Niet nu zij eropuit was gegaan om boodschappen te doen en Witherstone's aan te spreken op de verkoop van het huis.

Hij liet zich even afleiden met zijn pen boven een rij cijfers en vroeg zich af hoe Liz het er afbracht. Opeens zag hij een glimlachende makelaar voor zijn geestesoog. *Ja, mevrouw Chambers, ik wilde u vandaag bellen. We hebben gisteren een bod op het huis gekregen. De kopers willen er zo snel mogelijk in.* Het zat er niet in. Voor zover hij wist, had de afgelopen weken zelfs niemand de moeite genomen het huis te bezichtigen, laat staan een bod te doen. Geen mens wilde het hebben. Het zou te koop blijven staan. Onverkocht, met een hypotheek. Bij dat idee liep er een panisch rillinkje over Jonathans rug.

Ze hadden alleen zo'n hoge hypotheek voor de aankoop van de school gekregen omdat de verwachting was dat ze hun huis binnen een paar maanden zouden verkopen en ze die hypotheek zouden kunnen aflossen. In plaats daarvan zaten ze nu

met twee hypotheeken. Het totale bedrag dat ze hadden geleend was verschrikkelijk hoog. Soms durfde Jonathan amper naar de afschrijvingen van de hypotheeken te kijken; naar de maandelijkse aflossingsbedragen die zo'n enorme hap namen uit hun budget en toch zo weinig veranderden aan het bedrag van de schuld.

Aan het begin van de hele onderneming was het niet in hem opgekomen dat ze een stadium konden bereiken waarin ze de school al hadden gekocht, maar hun huis nog niet kwijt waren. Ze hadden de verkoop van het huis altijd als een vanzelfsprekendheid beschouwd; ze waren zelfs bang geweest dat ze het te snel zouden verkopen, voordat ze zelf aan een verhuizing toe waren. Zodra ze hadden besloten dat ze wilden proberen de school te kopen, hadden ze hun huis te koop gezet, en binnen een paar weken hadden ze een bod gekregen van een jong stel met een peuter en een baby op komst. Een goed bod; genoeg om de hypotheek af te lossen, en dan bleef er nog iets over. Maar ze hadden gearzeld. Ze hadden toen nog niet zeker geweten of ze het geld voor de school bij elkaar konden krijgen. Was het verstandig om het huis alvast te verkopen? Jonathan wist het niet; Liz vond dat ze moesten wachten tot hun plannen vaste vorm hadden aangenomen. Jonathan had de kopers dus een week aan het lijntje gehouden terwijl ze erover nadachten, en in die week had het jonge stel een ander huis gevonden.

Achteraf gezien hadden ze het bod natuurlijk met beide handen moeten aanpakken, dacht Jonathan, maar hoe hadden ze dat kunnen weten? Hoe hadden ze kunnen voorspellen dat de belangstelling voor hun huis tot het nulpunt zou dalen? Hij probeerde hun situatie filosofisch te benaderen. 'We verkopen het huis uiteindelijk wel,' zei hij vaak tegen Liz, niet alleen om haar, maar ook om zichzelf te overtuigen. 'Echt. Er hoeft maar één iemand geïnteresseerd te zijn. Geen twintig man. Eén iemand is genoeg.'

‘We hebben maar één iemand nodig, en die wordt helaas opgehouden,’ had hij een keer opgemerkt om er een grappige draai aan te geven, maar Liz kon er niet meer om lachen. De verkoop van het huis leek de laatste maanden een nieuwe betekenis voor haar te hebben gekregen. Wat haar betrof was het bijna een maatstaf geworden, een teken dat ze zouden slagen. Zij was degene die er, toen het nieuwe schooljaar in zicht kwam, op had gestaan dat ze van het huis naar de school verhuisden, zoals ze steeds van plan waren geweest. Ze had er bijna bijgelovig over gedaan. ‘Als we nu niet verhuizen, geven we onze nederlaag toe,’ had ze gejammerd toen Jonathan zei dat het naar zijn idee zo slecht nog niet was als ze wat langer in het huis konden blijven terwijl ze gewend raakten aan het ondernemersbestaan. ‘We moeten ons aan het plan houden. Dat móét.’ Al was dat plan, zoals Jonathan een aantal keer had opgemerkt, gebaseerd op de veronderstelling dat hun huis inmiddels verkocht zou zijn. En al hield Liz meer van het huis dan wie ook.

Liz had iets fatalistisch in zich dat Jonathan bij vlagen schrikwekkend vond, maar de ervaring had hem geleerd er niet tegenin te gaan. Ze waren dus van hun huis naar het appartement boven de school verhuisd en hadden het huis leeg laten staan, in afwachting van de verkoop. Sinds de verhuizing was Liz bijna maniakaal vrolijk, alsof ze zichzelf en de hele wereld wilde bewijzen dat ze er goed aan hadden gedaan; Jonathan zag nu al op tegen de onvermijdelijke omslag van haar stemming.

Jonathan zelf wist werkelijk niet of ze er goed aan hadden gedaan of niet. Ze hadden allebei hun vaste baan in het onderwijs, hun gerieflijke leventje en veilige toekomst opgegeven voor een onderneming die niet echt op sterven na dood was, maar wel degelijk betere tijden had gekend. Als Liz gelijk kreeg, zouden ze het bedrijf samen met gemak nieuw leven kunnen inblazen, zodat het weer zou groeien en winstgevend zou worden. Als de twijfel die Jonathan soms besloep terecht

bleek, was het stom van ze geweest om deze uitdaging aan te gaan terwijl ze geen enkele ervaring hadden in het bedrijfsleven. Sinds de verhuizing had hij Liz echter maar één keer toe- vertrouwd dat hij bang was. Ze had er heftig op gereageerd, alsof hij haar ervan beschuldigde dat zij het gezin in het verderf had gestort, alsof hij haar een fiasco verweet dat er nog niet eens was.

‘Godallemachtig, Jonathan,’ had ze geroepen, ‘waarom doe je zo negatief? Ik bedoel, je wilde het zelf toch ook?’

‘Natuurlijk...’

‘En nu kun je alleen nog maar over geld tobben. O, god!’ Liz gaf de verhuisdoos die ze aan het uitpakken was een zetje met haar voet. ‘Het is al moeilijk genoeg zonder dat jij de hele tijd loopt te sikkeneuren.’

Jonathan had haar dus maar niet verteld dat hij een extra lening zou moeten afsluiten. De lening die ze hadden gekregen om het bedrijf op te starten was bijna op, en ze hadden nog steeds niet alle materialen besteld die ze nodig hadden. Ze hadden geld nodig voor het begin van het schooljaar en een extraatje voor noodgevallen. Vijfduizend pond zou genoeg moeten zijn. Of misschien tien, voor de zekerheid.

De bank was meteen akkoord gegaan, maar had in de gladde goedkeuringsbrief vermeld dat de rente op die lening, zoals meneer Chambers ongetwijfeld wel zou weten, hoger zou zijn dan die op de eerste lening. *Hoewel we er alle vertrouwen in hebben dat u deze lening zult kunnen aflossen, willen we u erop wijzen dat uw totale schuld het oorspronkelijk overeengekomen bedrag inmiddels ver overstijgt. Wat ons vooral zorgen baart, is dat u nog steeds twee hypotheeken hebt. Misschien kunt u ons meer vertellen over de voorgenomen verkoop van uw huis in Russell Street?*

Jonathan kneep iets harder in zijn pen en staarde naar buiten. Kon hij dat maar. Kon hij dat huis maar definitief gedag zeggen.

Liz voelde dat haar wangen steeds harder begonnen te gloeien. De jonge makelaar en de oudere man in de deuropening keken haar allebei verwachtingsvol aan in de veronderstelling dat ze zou uitleggen waarom ze zo uit haar slof was geschoten. Ze wierp een blik op de nerveuze jonge makelaar om te zien of hij iets wilde zeggen, maar hij keek stuurs naar beneden. Ze stond er alleen voor.

Ze keek op en glimlachte gegeneerd naar de man in de deuropening. ‘Neem me niet kwalijk dat ik zo tekeerging,’ zei ze.

‘Doe niet zo gek!’ riep de man in de deuropening uit. ‘De pot op met de huizenmarkt! Ik ben het hartgrondig met u eens. Wat jij, Nigel?’

‘Tja, misschien wel,’ zei de jonge makelaar met een kruiperig half glimlachje. ‘De pot op met de hele handel!’ Hij schoot in de lach, deed zijn mond opeens weer dicht en schraapte zijn keel.

De man in de deuropening wendde zich tot Liz en gunde haar een charmante glimlach. ‘Maar vertel eens: was het een algemene opmerking of had u er een speciale aanleiding voor?’

‘Mevrouw Chambers...’ begon Nigel.

‘... kan ons zelf wel vertellen wat ze vindt,’ onderbrak de oudere man hem.

‘Ja,’ zei Liz snel, voordat ze niet meer durfde. ‘Het spijt me dat ik zo uitviel,’ begon ze, ‘maar het is echt een onmogelijke situatie. Ons huis staat al tien maanden te koop en het is nog steeds niet verkocht, en nu zijn we verhuisd en we moeten het echt kwijt, en...’ – hoe heette die jongen ook alweer? O ja, Nigel – ‘... Nigel zegt dat we de prijs een halve ton moeten laten zakken en een douchezuil moeten installeren om kopers te lokken, maar, ik bedoel, daar hebben we het geld niet voor. We hebben net een bedrijf gekocht, ziet u, en we hebben de bank beloofd dat we de hypotheek op dit huis voor het eind van de zomer zouden aflossen. En nu is het al september...’ Ze stak machteloos haar handen op. Als Nigels zichtbaar toe-

nemende frustratie haar niet had afgeleid, was ze misschien in tranen uitgebarsten.

‘Wat ik zei, was...’ begon Nigel zodra ze haar mond hield. De oudere man stak een hand op om hem het zwijgen op te leggen.

‘We komen zo op de douchezuil terug, Nigel. Vreselijke dingen, vindt u ook niet?’ vervolgde hij op vertrouwelijke toon tegen Liz. ‘Alsof ze met naalden in je rug prikken. Geef mij maar een lekker ouderwets bad.’

‘Ik heb nog nooit onder zo’n douche gestaan,’ bekende Liz.

‘Nou, ik raad u aan dat zo te houden. Maar vertel eens, wat voor bedrijf hebt u gekocht?’

‘We hebben Huiswerkinstituut Silchester gekocht,’ zei Liz glimlachend tegen wil en dank. Ze hadden echt een school gekocht. Ze hadden een bedrijf. Ze vond het nog steeds heerlijk om het hardop te zeggen en de reactie op het gezicht van haar toehoorders te zien. Deze keer was het nog leuker dan anders.

‘Nee! Echt?’ De minzame, geamuseerde uitdrukking op het gezicht van de man ging over in een ontwapenend enthousiasme, en het was alsof hij Liz met andere ogen bekeek. ‘Daar heb ik op mijn eindexamen geblokt. Een fantastische school.’ Hij zweeg even. ‘Wat zeg ik nou? Ik ben toch voor alles gezakt. Maar ik weet zeker dat het mijn eigen schuld was. Ik was een hopeloos geval.’ Hij glimlachte weemoedig. ‘Ik kreeg Engels van mevrouw Hapland zelf. Tegen het eind zal ze me wel hebben vervloekt.’

‘Ze is overleden,’ zei Liz omzichtig.

‘Meent u dat?’ Zijn gezicht betrok even. ‘Ja, dat moet haast wel. Toen ze mij les gaf zag ze er al stokoud uit.’

‘Vorig jaar pas,’ zei Liz. ‘Daarom was de school te koop.’

‘En u hebt hem gekocht. Geweldig! U zult vast veel betere leerlingen krijgen dan ik was.’

‘Maar u hebt gestudeerd. U bent beëdigd makelaar,’ protesteerde Nigel, die achterover in zijn stoel hing en somber naar

het plafond keek. Er was een wolk voor de zon getrokken; het leek opeens kouder en donkerder in de kamer.

‘O, ik heb uiteindelijk wel een paar diploma’s gehaald,’ zei de oudere man kribbig. ‘Maar daar gaat het niet om. Het probleem is wat we met uw huis moeten doen. Waar staat het precies?’

‘In Russell Street,’ zei Liz.

‘O, ja,’ zei de man. ‘Die straat ken ik wel. Mooie gezinswoningen. Er is zeker een tuin bij?’

Liz knikte.

‘Nou, als ik u zo hoor, denk ik dat u het beste zou kunnen proberen het huis een tijdje te verhuren, tot de prijzen weer beginnen te stijgen. U hebt een hypotheek, zei u?’ Liz knikte. ‘Nou,’ zei de man met een glimlach, ‘dan zou de huuropbrengst in elk geval een deel van de maandelijkse aflossing moeten dekken. Misschien het hele bedrag, met een beetje geluk!’

‘Echt?’ zei Liz, die weer een sprankje hoop voelde.

‘En er is momenteel geen gebrek aan huurkandidaten, zeker niet voor zo’n mooi, gunstig gelegen huis als het uwe.’ Hij glimlachte warm naar Liz, die zich ontroerd voelde, alsof zijn compliment haar persoonlijk gold. ‘We kunnen alles hier afhandelen, een tijdelijk huurcontract opstellen en dan, als de markt weer aantrekt, opnieuw proberen het huis te verkopen. Ik zou zeker niet in de verleiding komen een douchezuil te installeren,’ besloot hij met een samenzweerderig glimlachje naar Liz. *Wij samen tegen die idioot van een Nigel*, zeiden zijn ogen, en Liz beantwoordde zijn blik en voelde een bespottelijke genegenheid voor hem.

‘Ik heb alleen voorgesteld een douchezuil te installeren in het kader van de eerste optie die ik noemde,’ zei Nigel, die duidelijk niet zo scherp van zich af durfde te bijten als hij had gewild. ‘Daarna wilde ik het over huren hebben.’

‘Ja, goed, misschien had je met die mogelijkheid moeten beginnen,’ zei de oudere man. Er sloop iets staalhard in zijn stem. Nigel rechtte zijn rug en Liz begon zich af te vragen wie die on-

bekende eigenlijk was. Hij moest wel belangrijk zijn. ‘Toevallig,’ vervolgde de man, die zich weer tot Liz richtte, ‘ken ik een paar mensen die misschien geïnteresseerd zijn. Een schat van een meid en haar man. Zij doet onze pr – je weet wel, Ginny Prentice,’ zei hij weer tegen Nigel, die knikte. ‘Een lieve meid, haar man is acteur. Ik weet zeker dat ik haar heb horen zeggen dat ze ergens in die buurt wilde wonen. Uw huis zou ideaal voor ze zijn.’

‘Goh, dat zou fijn zijn,’ zei Liz, ‘maar eigenlijk weet ik niet of we wel willen verhuren. Ik bedoel, we moeten verkopen om van de hypotheek af te komen. De bank vindt het misschien niet goed dat we een hypotheek op het huis én op de school hebben.’ Ze keek hem aan alsof ze hem zonder woorden smeekte een tweede konijn uit zijn hoed te toveren. Hij nam haar peinzend op. Het bleef even heel stil.

‘Bij wie loopt uw hypotheek?’ zei hij toen opeens.

‘Brown & Brentford.’

‘Het hoofdkantoor in Silchester?’

‘Ja.’ Er viel weer een stilte, waarin Nigel opkeek met een gezicht dat een diepe afkeuring uitdrukte.

‘Ik zal zien of ik iets kan regelen,’ zei de man. ‘Ik kan natuurlijk geen toezeggingen doen, maar ik zal het proberen.’ Hij keek Liz vriendelijk aan en ze keek blozend terug. Dankbaarheid vulde haar lichaam alsof ze een ballon was. Opeens vond ze het stom genoeg jammer dat ze die ochtend haar contactlenzen niet in had gedaan.

De oudere man keek plotseling op zijn horloge. ‘Jezus. Ik moet rennen. Sorry, u hoort nog van me. Nigel geeft me uw contactgegevens wel.’ Hij glimlachte nog eens samenzweerderig naar haar, met lachrimpeltjes rond zijn ogen.

‘Nee, wacht!’ riep Liz, die zelf hoorde hoe schrill haar stem klonk. ‘Ik weet niet eens hoe u heet!’

De man leek het grappig te vinden. ‘Marcus,’ zei hij. ‘Marcus Witherstone.’

Marcus liep door de gang naar zijn eigen kantoor, vervuld met een gloed van welwillendheid. Wat is het makkelijk om anderen te helpen, dacht hij; er is maar heel weinig inspanning nodig om zoveel zelfvoldaanheid als beloning te krijgen. Een lief mens; ze was aandoenlijk dankbaar geweest. En het was het waard, al was het maar om die verschrikkelijke Nigel op zijn nummer te zetten. Marcus' gezicht betrok toen hij de deur van zijn kantoor openduwde. Zijn neef Miles had Nigel aangenomen – afgesnoept van Easton's, de concurrentie in Silchester. Het was een jong, dynamisch talent, had Miles gezegd. Nou, dat kon best, maar wat Marcus betrof was al het talent van de wereld nog geen compensatie voor die verschrikkelijke neuzelige stem en dat zelfgenoegzame jonge gezicht.

Nigel was maar een van de dingen waarover Marcus en Miles het niet eens waren. Die ochtend nog had Marcus een halfuur lang vergeefs geprobeerd Miles ervan te overtuigen dat ze moesten uitbreiden naar het buitenland. Ze zouden bijvoorbeeld een kantoor aan de zuidkust van Frankrijk kunnen openen, of in Spanje.

'Alle grote jongens doen het,' had hij gezegd terwijl hij Miles een verzameling glimmende brochures liet zien. 'Kijk maar. Villa's van een half miljoen, een miljoen. Dat is het soort zaken dat wij zouden moeten doen.'

'Marcus,' had Miles op die droge, bedaarde toon gezegd die hij als jongetje al had, 'wat weet jij van de onroerendgoedmarkt in Frankrijk?'

'Ik weet dat het een terrein is dat we beslist moeten verkennen,' had Marcus vastbesloten geantwoord. 'Ik ga erheen, contacten leggen, de markt peilen, je kent dat wel.'

'Ik dacht het niet,' had Miles gedeceideerd gezegd. Hij klonk net zoals toen Marcus op zijn zevende had geprobeerd hem over te halen bij hun grootouders door het slaapkamerraam te klimmen om bij het dorpscafé chips en cola te halen voor een nachtelijke schranspartij. Toen had hij ook al geen lef, dacht

Marcus verbolgen. En omdat hij drie jaar ouder was, had hij een impliciet gezag over Marcus gehad waar ze nog steeds geen van beiden afstand van konden doen, al waren ze nu zogenaamd gelijkwaardige partners.

Hij had kwaad naar Miles gekeken, die daar zo ellendig degelijk in zijn belachelijk ouderwetse driedelige pak zijn stomme pijp zat te roken. Een pijp, godbetert.

‘Miles, jij leeft in je eigen wereldje,’ had hij gezegd. ‘Uitbreiden, daar gaat het om. Diversificatie.’

‘Uitbreiden naar dingen waar we niets van weten? Die gegarandeerd zullen mislukken?’ Miles zette zijn bril af en pakte zijn zakdoek om de glazen te poetsen. ‘Ik denk dat jij in een droomwereld leeft, Marcus.’ Hij zei het vriendelijk, en Marcus voelde een reeks boze antwoorden opkomen, maar hij hield zijn mond. Als er iets was wat Miles niet verdroeg, was het wel een hoorbare familieruzie op kantoor. ‘Het is nu de tijd om te consolideren,’ vervolgde Miles. Hij zette zijn bril weer op en glimlachte naar Marcus. ‘Als je zo graag naar Frankrijk wilt, kun je er toch vakantie gaan vieren?’

Marcus keek verongelijkt naar de glimmende brochures die nog steeds op zijn bureau lagen en hem kwelden met hun foto’s van blauwe luchten, zwembaden en bougainvilles. En zijn eigen geïnspireerde aantekeningen: WITHERSTONE’S WIJD EN ZIJD. Vlieg uit met WITHERSTONE’S. EEN WEEKENDJE WEG MET WITHERSTONE’S. Hij had niet eens de kans gekregen om zijn reclameslogans aan Miles te laten zien. Misschien maar goed ook. Hij trok de onderste la van zijn bureau open en stopte de brochures erin. Misschien zou hij er over een halfjaar nog eens over beginnen, maar nu moest hij weg. Hij wierp een blik op zijn horloge. Tien voor halfzes al, en hij had beloofd Anthea en de kinderen om halfzes bij de bibliotheek op te pikken.

Hij keek gejaagd naar de gele plakkers her en der op zijn bureau. Ze zouden tot morgen moeten wachten, dacht hij terwijl hij zijn koffertje pakte en er lukraak wat paperassen in

stopte. Terwijl zijn blik werktuiglijk over de berichten gleed, sprong er opeens eentje uit dat zijn aandacht trok. Hij keek er een minuut zwijsend naar, keek toen om zich heen alsof hij bang was dat iemand hem zag en zakte nonchalant terug op zijn leren zwenkstoel, van waaruit hij de Post-it beter kon zien zonder hem aan te raken. Hij was beschreven in hetzelfde meisjesachtige, ronde handschrift als de rest, met de blauw-groene inkt die het handelsmerk was van Suzy, zijn secretaresse, en hij zat vredig tussen een verzoek om gegevens van kleine landhuizen van een Japanse zakenman en een afgezegde lunchafspraak. En hij was onopmerkelijk kort. *Leo Francis bellen s.v.p., tel. 879560.*

Marcus keek op zijn horloge. Shit. Bijna vijf voor half. Anthea stond waarschijnlijk al voor de bibliotheek gespannen naar de weg te turen en zich hardop tegen de jongens af te vragen of pappie vergeten was dat hij wat eerder van kantoor zou gaan. Hij keek even besluiteloos naar de telefoon, maar wat hij ook deed, hoe langer hij bleef zitten, hoe later het werd. Maar de gedachte ervan af te zien, zich de hele avond te moeten afvragen of Leo over dát had gebeld of om een andere, onschuldige reden, Anthea's gebabbel te moeten aanhoren terwijl een stiekeme verwachting zijn geest en lichaam in beslag nam – het was ondraaglijk. In een vlaag van opwinding pakte hij de hoorn en toetste het nummer in.

‘Met Francis, Frank & Maloney.’

‘Leo Francis, alstublieft.’ God, zelfs zijn stem beefde.

‘Het spijt me, maar meneer Francis is al weg. Kan ik een boodschap doorgeven?’ Marcus keek even naar de telefoon. Leo was er niet. Hij zou tot de volgende dag moeten wachten. Opeens golfde de opluchting door zijn lijf.

‘Zeg maar dat Marcus Witherstone heeft gebeld,’ zei hij, en hij hing op. Shit. O, shit. Wat haalde hij zich op de hals?

Hij klikte met licht trillende handen zijn koffertje dicht, trok de Post-it met Leo's nummer van zijn bureau, vouwde hem dub-

bel en stopte hem in de borstzak van zijn colbert. Hij zou hem thuis in de afvalbak in de keuken gooien. Hoewel: waarom zou er in vredesnaam geen boodschap van Leo op zijn bureau mogen liggen? Leo was tenslotte een bekende plaatselijke notaris met wie Witherstone's vaak zaken had gedaan. Je bent paranoïde, hield hij zichzelf streng voor terwijl hij de deur van zijn kantoor stevig achter zich dichttrok. Trouwens, hij had nog niet eens met Leo gepraat. Hij kon zich nog bedenken.

Hij beende iets kalmer door de gang, haalde nonchalant een hand door zijn haar, wenste het personeel dat er nog was opgewekt goedenavond en glimlachte vriendelijk naar een jong stel dat in de wachtruimte nerveus in een stapel brochures zat te bladeren. Buiten botste hij bijna tegen een vrouw op die haar fietsslot losmaakte van het hek dat de firma van de stoep scheidde.

'O, hallo!' zei ze, en ze glimlachte een beetje beverig naar hem.

'Ook hallo,' zei Marcus joviaal, en hij piepte de vergrendeling van zijn Mercedes open.

'Ik wilde u alleen even bedanken,' vervolgde de vrouw jachtig. Marcus draaide zich om en keek nog eens naar haar. Natuurlijk. Het was de vrouw die bij Nigel had gezeten. Ze keek hem met een smekende dankbaarheid aan en streek een paar lokken donkerbruin haar uit haar gezicht.

'Het is niets,' zei hij op zijn charmante 'het hoort allemaal bij de service'-manier.

'Nee, echt,' hield ze vol. 'Het was vreselijk aardig van u om mee te denken. En ik had geen idee wie u was,' vervolgde ze met een blik op het verlichte WITHERSTONE & CO. boven het kantoor. 'Het is vast niet uw gewoonte andermans problemen op te lossen.'

Marcus haalde ontwapenend zijn schouders op. 'Ik ben maar een gewone makelaar, net als de anderen.'

'Onzin. U bent heel anders dan de meeste makelaars!'

Marcus schoot tegen wil en dank in de lach. 'Dat is zo on-

geveer het grootste compliment dat u me had kunnen geven,' zei hij op samenzweerderige toon, 'maar dat mag u niet doorvertellen.'

'Beloofd,' zei ze. Ze liep grinnikend met haar fiets weg. 'Tot ziens, en bedankt!'

Marcus stapte nog steeds glimlachend in zijn auto. Zo zie je maar weer. Mensen zoals Nigel mochten nog zo slim en getalenteerd zijn, ze vielen gewoon niet goed bij de klanten. Hij zou bij het volgende wekelijkse overleg het hele verhaal vertellen, nam hij zich voor, compleet met de opmerking van de klant dat hij, Marcus, heel anders was dan de meeste make-lars. Daar zou hij Miles wel mee op de kast krijgen, om nog maar te zwijgen van die gekoesterde beschermeling van hem. 'Nigel,' zou hij vriendelijk zeggen, 'ik heb besloten deze zaak verder zelf af te handelen. Ik ben er niet zeker van of jij wel begrijpt hoe je het beste met deze cliënt kunt omgaan. We willen onze klanten niet boos maken, zie je?' Hij grinnikte in zichzelf. Het was precies het standje dat Miles hem jaren geleden had gegeven toen hij dat onhebbelijke oude echtpaar had verteld dat ze hun bungalow niet konden verkopen omdat het er stonk. Het zou hem veel voldoening geven om Miles' gezicht te zien wanneer hij precies hetzelfde tegen Nigel zei. En het mooiste was nog wel dat Miles zo hing aan loyaliteit binnen de familie en één front vormen ten opzichte van het personeel dat hij waarschijnlijk niets zou zeggen om Nigel te verdedigen.

Liz kwam thuis met stralende ogen en een zak donuts.

'Tijd voor een kop thee,' zei ze. Ze ging achter Jonathan staan en drukte een zoen op zijn kruin. 'Tijd om het werk neer te leggen en een donut te eten.'

'Dus het ging goed?' vroeg Jonathan, die achter haar aan naar de keuken liep. 'Hebben we het huis verkocht?' Liz was de waterkoker aan het vullen. Toen ze zich omdraaide, stond haar gezicht triomfantelijk.

‘Dat hoeft niet,’ zei ze. ‘We gaan het verhuren.’

‘Wát?’

‘De huuropbrengst dekt de hypotheekaflossing waarschijnlijk. Het huis betaalt zichzelf.’

‘Wie zegt dat? De makelaar?’ Jonathan klonk sceptisch, en Liz wierp hem een geërgerde blik toe.

‘Niet zomaar een makelaar,’ zei ze. ‘De baas van het kantoor. Meneer Witherstone zelf.’

‘Hoe weet hij ervan?’

Liz keek Jonathan kwaad aan. ‘Hou eens op met dat gevraag. Jeetje, ik had gedacht dat je blij zou zijn.’

‘Ik ben ook blij,’ zei Jonathan, die de donuts uit de zak haalde en op een schaal legde. ‘Denk ik. Ik snap alleen niet hoe verhuren al onze problemen kan oplossen. We zouden het huis verkopen om van de hypotheek af te zijn.’

‘Ja, maar dat hoeft toch niet als we huurinkomsten hebben?’ zei Liz ongeduldig. ‘Ik bedoel, dan is het toch net alsof we geen hypotheek meer hebben?’

‘Ik weet niet of de bank er ook zo over zal denken,’ zei Jonathan omzichtig.

‘Nou, ik denk van wel,’ zei Liz triomfantelijk. ‘Meneer Witherstone gaat het met de bank bespreken.’

Jonathan vergat de donut in zijn hand op de schaal te leggen. ‘Liz, meen je dat echt?’

‘Ja, ik meen het.’ Liz kreeg blosjes op haar wangen. ‘Hij zei dat hij het zou bespreken. Hij kent daar mensen. Je weet wel.’

‘Ik vind het allemaal hoogst twijfelachtig klinken,’ zei Jonathan. ‘Kunnen we het huis niet gewoon verkopen? Ik bedoel, weet je wel hoeveel schuld we alles bij elkaar hebben? Het wordt al moeilijk genoeg om de schuld op de school af te lossen, laat staan die op het huis erbij.’

‘Godallemachtig, Jonathan! Het komt wel goed! We nemen huurders, die betalen de hypotheek en we hoeven nergens over in te zitten.’

Ja, maar stel dat ze dat niet doen, wilde Jonathan zeggen. En hoe moet het als de bank niet akkoord gaat? Toen zag hij Liz' rood aangelopen gezicht en bedacht zich. Het water borrelde steeds rumoeriger en Liz schonk het in de theepot.

'Trouwens,' zei ze strijdlustig door de stoom heen, 'het moet wel goed komen. Anders moeten we de prijs van het huis met vijftigduizend pond laten zakken. Dat zeiden ze. Anders is het niet te verkopen.'

'Wat?' Jonathan voelde zich opeens slap worden. 'Vijftigduizend? Dat kan niet.'

'Je hebt me gehoord,' zei Liz. 'Ik bedoel, als we dat doen, kunnen we de hypotheek nooit aflossen, toch? Dan blijft die schuld ons achtervolgen.'

Jonathan keek naar haar. Ze reikte in de kast naar theemokken, en het was bijna alsof ze zijn blik meed.

'Je lijkt je geen zorgen te maken,' zei hij. Hij deed zijn best om niet verwijtend te klinken.

'Ja, nou, ik maak me ook geen zorgen,' zei Liz snel. 'Het komt allemaal in orde, zeg ik toch?'

'Ja, maar hoe moet het als dat fantastische plan niet werkt?' Jonathan moest er niet aan denken. De extra lening was al zorgwekkend genoeg, maar dit was nog erger. Als hun huis vijftigduizend pond minder waard was dan ze hadden gedacht, zouden ze die schuld altijd houden, ook al verkochten ze het huis. Vijftigduizend pond. Hij vergeleek het in gedachten met het jaarsalaris dat hij als docent had gekregen en huiverde. Zoveel geld konden ze op geen stukken na terugbetalen, zelfs niet wanneer ze winst begonnen te maken.

'Hier, je thee,' zei Liz. Ze keek naar zijn gezicht en fronste haar voorhoofd. 'O, kom op zeg, stuk chagrijn dat je bent.'

Jonathan vermande zich en kon een glimlachje opbrengen. Liz nam een grote hap van haar donut en keek hem somber aan. 'Ik heb echt een zware dag achter de rug,' zei ze.

'Ik weet het,' zei Jonathan, die automatisch een sussende stem

opzette. ‘Ga jij maar lekker zitten, dan kom ik je zo wat toast brengen.’

‘Goed,’ zei Liz onwillig, en ze nam nog een hap van haar donut. ‘Waar is Alice?’ vervolgde ze met haar mond vol.

‘Die is weggegaan,’ zei Jonathan. Hij trok een la open en pakte het broodmes. ‘Ze heeft niet gezegd waarheen.’

Het huis zag er nog net zo uit als altijd. Degelijk. Vertrouwd. Huiselijk. Alice, die vanaf haar strategische positie aan de overkant van de straat naar het huis keek, dacht dat ze, als ze er snel naartoe liep en opkeek, zelfs zou kunnen geloven dat ze er nog woonde en dat ze, als ze naar binnen ging, haar moeder in de keuken zou aantreffen, of in de woonkamer, kijkend naar *Summer Street*. Haar vader zou in de studeerkamer naar klassieke muziek luisteren, het zou naar eten ruiken en Oscar zou bij de kachel liggen slapen.

Alice beet op haar onderlip, fronste haar wenkbrauwen en kromde haar smalle schouders in haar oude bruine suède jasje. Ze hadden Oscar weg moeten geven. Aan Antonia Callender, dat afschuwelijke kreng. *Wat een mooie kat! Je zult hem wel missen. Je mag hem altijd komen opzoeken, hoor.* Stomme trut. Alice was echt niet van plan ook maar bij Antonia’s huis in de buurt te komen. Ze had al een hekel aan Antonia sinds ze op de eerste dag in de brugklas naast elkaar kwamen te zitten en Antonia haar had gevraagd wat haar lievelingsdrankje was. Toen Alice Fanta zei, had Antonia haar uitgelachen. Zij dronk natuurlijk het liefst baco’s. Toen had iedereen in de klas gezegd dat hij het liefst baco’s dronk, behalve de echte watjes. Tegenwoordig vroeg Antonia aan iedereen of hij of zij nog stoned was geweest in het weekend, en voor de vakantie had ze aan iedereen die het maar horen wilde verteld dat ze bij haar nichtjes ging logeren, die heel cool waren en blowden waar hun ouders bij zaten. Alice vermoedde dat ze het maar verzon. Toen ze Oscar waren gaan brengen, had An-

tonia's moeder Alice een glas jus aangeboden, maar ze had niets door haar keel kunnen krijgen.

Ze hadden hem met de auto gebracht, in zijn reismandje, waar hij een afkeer van had. Alice wist nog precies hoe het rotan aan haar knieën had gevoeld terwijl Oscar heen en weer draaide. Hij had het grootste gedeelte van de rit aan de zij-kanten van de mand gekrabd, alsof hij niet kon wachten tot hij eruit mocht, maar toen ze het deurtje openmaakten, had hij schichtig om zich heen gekeken en was toen zo diep mogelijk weggekropen. Ze hadden de mand schuin moeten houden om hem eruit te krijgen, en toen was hij panisch in elkaar gedoken en vervolgens over het kleed onder de bank gevluht. En hij had een plas gedaan op de vloerbedekking. Ha. Net goed...

Alice schrok op uit haar gedachten toen een oud vrouwtje met een boodschappentas zich langs haar heen wrong.

'Neem me niet kwalijk,' zei de vrouw kribbig, en ze nam Alice achterdochtig op. Alice keek brutaal terug. Het was nog altijd haar straat. Ze was hier opgegroeid; ze hoorde hier nog. Niet op die stomme school in Silchester.

Ze had het er gewoon niet meer uitgehouden die middag. Haar vader, die beneden, waar de lokalen waren, dingen op orde probeerde te krijgen, had telkens naar het woongedeelte boven geroepen. Eerst had hij gevraagd of ze wilde helpen tafels en stoelen te verschuiven. Toen had hij geroepen dat ze haar muziek zachter moest zetten, en daarna had hij gezegd dat ze wat behulpzamer moest zijn en dat genoeg meisjes van veertien een baantje voor de zaterdag hadden, en dat hij alleen maar een halfuurtje van haar tijd vroeg. Hoe meer hij zulke dingen zei, hoe minder zin ze had om hem te helpen. Ze had zich dus in haar suède jasje gehesen en gevoeld of haar sigaretten in haar zak zaten, waarna ze rumoerig de trap af was gestampt. Ze had het niet kunnen opbrengen iets tegen haar vader te zeggen – hem hoopvol naar haar te zien glimlachen was nog erger dan hem te horen schreeuwen – dus had

ze niet tegen hem gezegd dat ze wegging. Het was zo ook wel duidelijk.

Het begon koud te worden en ze voelde de eerste regendruppels op haar hoofd. Ze voelde aan de aansteker in haar zak en vroeg zich af wat ze nu moest doen. Ze was niet echt van plan geweest naar haar oude huis te gaan. Ze had gewoon ergens een sigaret willen roken, misschien op het gras van Cathedral Close. Dat was het enige pluspuntje van het wonen boven de school, moest ze met tegenzin bekennen: het was dichterbij het centrum van Silchester. Maar hoewel ze op weg was gegaan naar het centrum, was ze er niet uitgekomen. Ergens tijdens de wandeling had ze niet meer opgelet en was als vanzelf naar haar oude huis gelopen, langs de route die ze ook vanaf de basisschool had gevolgd toen ze nog klein was, en nu was ze weer in Russell Street.

Het was echt een raar idee dat ze haar benen was gevolgd en niet daarheen was gegaan waar ze naartoe wilde. Alsof ze onder hypnose was, of slaapwandelde of zoiets. Ze zou het in haar volgende brief aan Genevieve schrijven, nam ze zich voor. *Zo vreemd*, zou ze beginnen. Of nee, *zo eng*. Genevieve vond altijd alles eng. Ze zou nu mensen in Saoedi-Arabië vertellen hoe eng alles was. Waarschijnlijk vertelde ze de mensen hoe eng zij waren. Opeens zag ze voor zich hoe Genevieve in haar afgeknipte spijkerbroek in de woestijn stond en aan een Arabische man in een wit gewaad vertelde dat hij echt eng was, en ze giechelde onwillekeurig.

Haar aansteker was een afscheidscadeautje van Genevieve. Ze had hem in een Indiaas kistje met houtsnijwerk gestopt en mooi verpakt en aan haar gegeven waar hun ouders bij waren. Alice had het bestorven toen ze het kistje openmaakte en zag wat erin lag. Toen had haar moeder natuurlijk geroepen dat het zo'n mooi cadeau was, en of ze het mocht zien, en Alice had woest naar Genevieve gekeken, die onbedaarlijk moest lachen en had gezegd: 'O, ja, Alice, laat maar aan je moeder zien.'

Uiteindelijk had ze het cadeaupapier verfrommeld en de aansteker erin verstoppt toen er niemand keek, en de volgende ochtend had ze hem weer uit de prullenmand gevist.

Nu lag hij warm in haar hand, zilver en zwaar en met ronde hoeken. Alice keek onopvallend naar links en naar rechts. Ze wilde even snel een sigaret roken in de garage. Dat kon niet verboden zijn; het was nog steeds hun eigen garage. Het was zelfs nog steeds hun eigen huis. Ze had de sleutel mee moeten brengen, dan had ze in de keuken kunnen roken als ze wilde. Of in de woonkamer. Overal.

Ze probeerde zo nonchalant mogelijk over te komen, al deed ze niets verkeerd, en stak de straat over naar nummer twaalf. Het hek piepte als vanouds toen ze het openduwde, en de rozenstruiken halverwege het pad zouden aan haar nieuwe zwarte legging zijn blijven haken als ze ze niet in een reflex had ontweken. Ze liep snel over het gras, met een belachelijk schuldgevoel, en maakte het hek naar de achtertuin open.

Haar ouders hadden het slot van de achterdeur van de garage nog niet gerepareerd. Natuurlijk niet. Ze had niet anders verwacht. Ze zette haar schouder tegen de deur, duwde hem open en liep snel het vertrouwde duister in. De stapels oude kranten waarop Genevieve en zij lekker hadden kunnen zitten waren weg, maar in een hoek was het nog zo droog dat ze er kon zitten. Ze prutste een sigaret uit het pakje, vouwde haar vingers om de gladde aansteker, gaf zichzelf vuur, leunde achterover en nam een diepe, lange, troostende haal.